

Forfatter: Blicher, Steen Steensen

Titel: Udrag fra Røverstuen (DK)

Citation: Blicher, Steen Steensen: "Noveller", i Blicher, Steen Steensen: *Noveller*, udg. af Esther Kielberg ; Henrik Ljungberg , Det Danske Sprog- og Litteraturselskab, Borgen, 1991, s. 63. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur: <https://tekster.kb.dk/text/adl-texts-blic03val-shoot-idm140515388942976.pdf> (tilgået 26. april 2024)

Anvendt udgave: Noveller

»Nu ere vi hjemme!« raabte omsider Føreren, idet han slængte Sadel og Bylt ved Foden af en lille lynggroet Bakke. »Hvori« raabte Cornetten, og skilte sig ligeledes ved sin Byrde. Han saae sig omkring, uden at kunne opdage Noget, der lignede menneskelig Vaaning. En Mistanke fløj hurtig op i hans Sjæl, men forsvandt næsten i samme Øjeblik: havde Manden været en mordisk Røver, kunde han jo forlængesiden have fuldført Misgjerningen, uden at frygte for Modværge, saalænge nemlig han selv havde, i egentlig Forstand, begge Hænder fulde. »Her!« svarede hiin, idet han løftede en meget stor og bred Lyngtørv op, og lagde den tilsiden. »For nogle Dage siden boede jeg ovenpaa Jorden: der maatte jeg ikke blive; men det er en fattig Muus, der har kun eet Hul.« Medens han sagde dette, lagde han fire, fem store, dog for en stærk Karl handelige, Steen tilside, og nu viste sig en Aabning, rummelig nok til at krybe ind ad. »Det seer jo ud, som om Man her havde kastet Ræve ud!« sagde Cornetten. »Saaledes skal det see ud!« svarede Mads; »men inden vi gaae ind, ville vi see os omkring - ikke for de Ansbjerg Folk; de kan endnu ikke nær være komne forbi Branden - men der kunde maaske være Andre i Nærheden.« Man spejdede til alle Sider: mod Syden, Vesten og Norden var intet levende Væsen at opdage, og hele den østlige Kant var indhyllet i Røgskyer, saa tykke, at Morgensolens Straaler ikke mægtede at gjennemtrænge dem. »Vær saa god og buk dem!« sagde Mads, idet han paa alle Fire krøb ind, »og følg kun efter mig! Døren er lav; men Stuen kan nok rumme os; eders Pakkenilliker skal jeg strax hente.« Med nogen Besværlighed fulgte de Vejviseren, og befandt sig 64 snart i den underjordiske Vaaning: en rummelig Stue, hvis Vægge vare opsatte af svære Kampesteen, og hvis Loft bestod af tæt til hinanden lagte Bjælker. Ned fra dette hang en Lampe, der med sit matte Skin kun dunkelt oplyste de herværende Gjenstande, som vare: paa den ene Side tvende Senge, en større og en mindre, paa den anden en Bænk, et Bord, et Par Stole, en Kiste og et Par Hængeskabe. I den lille Seng laae tre nøgne Børn, som ved de Fremmedes Ankomst dukkede, som Vildællinger, ned under Dynen. Paa Kanten af den store Seng sad Lisbeth Madame Madses og bandt paa en Strømpe, hvilken hun af Forbauselse lod synke med begge Hænder i Skjødets. For Bordenden stod en lille rødhaaret Mand, klædt i Skind fra Hagen indtil Knæerne, og hvem Værten forestillede sine Gjæster, som sin gode Ven Mikkel Rævehale. »Vi kastede engang her« lagde han smilende til, »efter hans Halvbroer, og saa fandt vi dette Lukaf Mikkel mener, det har været en Røverstue i gamle Dage; men kanskee har det ogsaa været en Kjæmpebegravelse, for her stod et Par sorte Potter med Aske og Been i.« Ved det Ord *Røverstue* foer en Gysen over den unge Dame. Kjeresten mærkede det, og sagde paa Fransk: »Frygt ikke min Dyrebare! her ere vi sikke; men det smerter mig, at den første Vaaning, jeg indfører Dem i, skal indjage Dem Skræk og Afskye.« »Jeg vil vise Dem alle mine Herligheder« vedblev Krybeskytten, idet han aabnede en Dør i Baggrunden. »Her er mit Kjøkken, hvor vi kun om Natten tør have Ild paa; her er ogsaa mit Spisekammer« lagde han til, visende paa et Salttrug og nogle Hjortekøller, som hang i Røg over Arnen; »Brød og Kjød har jeg, og en lille Taar Mjød købte jeg i Viborg for det sidste Hjorteskind.« Med disse Ord satte han en Dunk og et Træfad med de omtalte Spisevare paa Bordet: »Æd og drik saameget I lyster af hvad Huset formaaer! og naar I vil afsted, skal I faae en sikker Vejviser.« Cornetten trykkede den ærlige Troglodyts Haand, og sagde: »I dette Øjeblik har jeg ikke Andet at byde Eder, end min hjertelige Tak -« »-Jeg tager ingen« afbrød sorte Mads; »men lov mig blot, at I aldrig vil røbe mig eller min Hule!« Med de helligste Forsikringer blev dette lette Løfte givet: og de Forelskede nøde nu en Frokost, som Hungeren, og Glæden over deres Redning gjorde dobbelt velmagende.